

Πατριαρχικό Συλλείτουργο από τους Προκαθημένους των Εκκλησιών Κωνσταντινουπόλεως και Μόσχας στον Ιερό Ναό Αγίου Ισαακίου

[gallery]

Την Κυριακή των Αγίων Πάντων, στις 30 Μαΐου 2010, οι Πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως και Μόσχας τέλεσαν συλλείτουργο στον Ιερό Ναό Αγίου Ισαακίου της Αγίας Πετρούπολεως.

Πριν την Θεία Λειτουργία οι Ιεραρχία των δυο Εκκλησιών και πολυάριθμος ιερός κλήρος της πόλεως υποδέχθηκαν τους Προκαθημένους στην Προκουμαία του Ναυαρχείου απ' όπου άρχισε η πανηγυρική πομπή προς τον Ναό. Χιλιάδες πιστοί προσήλθαν για να παρακολουθήσουν την λειτουργία.

Επίσης συλλειτούργησαν οι Μητροπολίτες Αυστρίας Μιχαήλ, Μυριοφύτων Ειρηναίος, Γαλλίας Εμμανουήλ, Κιέβου και πάσης Ουκρανίας Βλαδίμηρος, Αγίας Πετρούπολεως και Λάντογκας Βλαδίμηρος, Μίνσκ και Σλούτσκ Φιλάρετος, Κρουτίτσης και Κολόμνας Ιουβενάλιος, Κισινέφ και Μολδαβία Βλαδίμηρος, ο Πρωτοσυγκελεύων του Πατριαρχείου Μόσχας Μητροπολίτης Βαρσανούφιος, Πρόεδρος του Τμήματος Εξωτερικών Εκκλησιαστικών Σχέσεων του Πατριαρχείου Μόσχας Μητροπολίτης Βολοκολάμσκ Ιλαρίων, Μητροπολίτης Οδησσού και Ιζμαήλ Αγαθάγγελος, πλήθος Ιεραρχών και κληρικών της Ρωσικής Ορθόδοξης Εκκλησίας. Στο Ιερό παρέστη προσευχόμενος επίσης και ο Μητροπολίτης Διοκλείας Κάλλιστος (Οικουμενικό Πατριαρχείο).

Μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας ο Αγιώτατος Πατριάρχης Μόσχας και πασών των Ρωσιών Κύριλλος καλωσόρισε τον Παναγιώτατο Οικουμενικό Πατριάρχη ως εξής:

«Παναγιώτατε Αρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως – Νέας Ρώμης και Οικουμενικέ Πατριάρχα, αγαπητέ εν Χριστώ Αδελφέ και Συλλειτουργέ κ. Βαρθολομαίε! Σεβασμιώτατοι αδελφοί αρχιερείς! Αξιοσέβαστοι πατέρες, αδελφοί και αδελφές!

Έχει περάσει σχεδόν ένας χρόνος από την επίσημη μου επίσκεψη στη Βασιλεύουσα πόλη του Κωνσταντίνου. Και χαίρομαι να Σας καλωσορίσω, Παναγιώτατε, στην γενέτειρά μου, στην πόλη του Αγίου Πέτρου. Παρά τη διαφορά ηλικίας και εποχών, υπάρχουν πολλά κοινά σημεία ανάμεσα σε αυτές τις πόλεις. Και η μεν και η δε ευρίσκονται υπό τη σκέπη των πρεσβειών του Πρωτοκλήτου

των Αποστόλων Αγίου Ανδρέα. Η καθεμία ήταν πεπρωμένη να γίνει το θεμέλιο και το σημείο αναφοράς του μεγάλου πολιτισμού. Και οι δυο πόλεις ήταν πρωτεύουσες των δυο μεγάλων ορθοδόξων αυτοκρατοριών. Και δεν είναι μόνο αυτά, τα οποία ενώνουν τις μοίρες αυτών.

Στην ιστορία της ανθρωπότητας πολλές υπήρχαν οι περίφημες πόλεις και οι πολιτισμοί. Ισχυρές σαν τους γίγαντες, μεγαλοπρεπείς σαν τον Πύργο της Βαβέλ, υψώνοντο πάνω από τον κόσμο φτάνοντας έως τους ουραμούς. Τα ονόματά και τα έργα τους ήταν ξακουστά δε όλη την οικουμένη. Και όμως, όπως λέει η Αγία Γραφή, *ού τούτους ἐξελέξατο ὁ Θεὸς οὐδὲ ὁδὸν ἐπιστήμης ἔδωκεν αὐτοῖς* (Βαρ. 3. 27). Δεν εσώζοντο οι γίγαντες *ἐν πλήθει ἰσχύος αὐτῶν* (Ψαλ. 32. 16), και οι πύργοι της Βαβέλ βυθίζονταν στην άμμο χωρίς να μείνουν τα ίχνη τους. Δεν άντεξαν στην δοκιμασία του χρόνου, διότι θεμελιώθηκαν πάνω σε λανθασμένη βάση.

Όμως υπήρχαν και οι άλλες πόλεις, οι οποίες αποδεικνύονταν ζωντανές παρ' όλες τις δοκιμασίες που διήλθαν. Και η δύναμη τους δεν εντοπίζεται στο θρίαμβο της κοσμικής εξουσίας, ούτε στην οικονομία, και την πολεμική ισχύ, αλλά στο πνευματικό μεγαλείο, το οποίο ενσαρκώνουν. Μέσα σε αυτές τις πόλεις τοποθετώ και την Πόλη της Πατριαρχικής Σας καθέδρας, και τη γενέτειρά μου την Πετρούπολη. Η ιστορία τους ήταν γεμάτη από συμφορές και περιστάσεις, άλλα το όνομα του Χριστού πάντα σεμνύνετο μέσα τους και εξακολουθεί να τις διαφυλάσσει από την αδυναμία και τη λήθη.

Η πόλη αποτελεί το θεμέλιο του πολιτισμένου κόσμου, την έκφραση της συνοχής και της ενότητάς του. Η επιδίωξη του ίδιου σκοπού ευρίσκεται στην ουσία της κάθε ανθρώπινης ένωσης. Εάν ο σκοπός αυτός είναι ευτελής και πρόσκαιρος, δεν αδυνατεί να ενώσει για πολύ χρόνο. Εάν δε αντίθετα ο σκοπός είναι ωραίος και υψηλός, τότε για να τον επιτύχουν οι άνθρωποι μπορούν να ενωθούν διαχρονικώς, για αιώνες, όντες πρόθυμοι να προσφέρουν, σε περίπτωση ανάγκης, ακόμα και την ίδια τους τη ζωή.

Ο άνθρωπος χαρακτηρίζεται από την αναζήτηση της ενότητας. Αυτή η ενότητα αρχίζει από τη διαφύλαξη του προσώπου του, δηλαδή από την επιθυμία να είναι ακέραιος και ολοκληρωμένος. Επανακτείνεται στους δεσμούς της οικογένειας και του γάμου, στον κύκλο συγγενών, φίλων και ομοϊδεατών. Τέλος, η ομοψυχία στην επιδίωξη του αρίστου, η απόρριψη μικροσυμφερόντων, η αγάπη του ανθρώπου για την Πατρίδα, για τη χώρα του, όλα αυτά συγκροτούν την κρατική και την εθνική ενότητα.

Όμως υπάρχει και μια άλλη διαφορετική κοινότητα, η οποία είναι η ένωση στον Χριστό, στη μυστηριώδη κοινωνία των αιωνίων αγαθών. Δεν διέπεται από τους νόμους του επείγειου κόσμου και τις περιπτώσεις της πρόσκαιρης ζωής μας. Είναι προσιτή αποκλειστικά σε όσους εν αληθεία και σιωπηλή ευλάβεια τιμούν τη Μία Υπεραγία Τριάδα. Αυτή η ένωση εντοπίζεται μέσα στη δική μας

Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι η σημερινή εορτή των Αγίων Πάντων ακολουθεί την εορτή της Αγίας Τριάδας και του Αγίου Πνεύματος: σήμερα εορτάζουμε τη συνέχεια της Πεντηκοστής για όλο το ανθρώπινο γένος και για όλη την ανά της Οικουμένης Εκκλησία.

Η Εκκλησία στον επίγειο κόσμο μοιάζει με αυτό τον περικαλλή ναό, όπου μόλις τελέσαμε τη Θεία Λειτουργία. Έχει πάθει πολλά και πολλές φορές άλλαζε την ορατή του μορφή, κατόπτριζε τόσο την κατάσταση της πίστης, όσο και της Πολιτείας, όμως μέσα του κατοικούσε αόρατα η χάρη που τον αγίασε. Έτσι είναι και η Εκκλησία, η οποία ζει και πνέει στη γή με τη μόνη χάρη του Αγίου Πνεύματος. Η αιωνιότητά της είναι στην Ουράνια Εκκλησία, στη χορεία αγίων όλων των λαών και όλων των ιστορικών εποχών. Και σαν τον επίχρυσο τρούλο του Αγίου Ισαακίου η Εκκλησία των αγίων του Θεού βασιλεύει αιωνίως επί του εφήμερου της κοσμικής πόλεως και της σκόνης των κοσμικών επιδιώξεων, εκτός των νομικών συνόρων και πολιτικών διενέξεων.

Η σημερινή μας πανήγυρη, αγαπητέ και Παναγιώτατε αδελφε, αφιερώνεται στην ενότητα της Οικουμενικής Εκκλησίας. Γνωρίζομαστε χρόνια και χαίρομαι που με κάθε επόμενη συνάντηση πλησιάζουμε περισσότερο ο ένας προς τον άλλον, ότι ενισχύονται οι σχέσεις μεταξύ των κατά τόπους Εκκλησιών, και ότι χάρη στην αγιότητα και στην πληρότητα της Οικουμενικής Ορθοδοξίας υπερνικάται κάθε διχόνοια.

Έχουμε κοινά ιερά και κοινούς αγίους. Εκτιμούμαστε πολύ ότι έχετε προσκυνήσει τα ιερά μας, τα μοναστήρια και τους ναούς της Μόσχας και της Αγίας Πετρούπολεως, επισκεφθήκατε τον Ιερό Ναό του Αγίου Ανδρέα, ένα μέρος που υπηρέτησε ο Άγιος Ιωάννης ο Κρονστάνδης. Θα σας μνημονεύουν στις προσευχές τους οι μοναχοί στην Λαύρα του Αγίου Σεργίου και στην Ιερά Μονή του Βαλαάμ.

Κάποτε, το 1993, επισκεπτόμενος την Ρωσία, είπατε χαρακτηριστικά ότι παίρνετε μαζί σας το μισό της καρδιάς σας, διότι το άλλο μισό το αφήσατε εδώ. Ας ελπίσουμε ότι αυτή την φορά η καρδιά σας θα μείνει εδώ ολόκληρη. Εφόσον όμως αυτή είναι καρδιά του Προκαθημένου της Ορθόδοξης Εκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως αυτή θα μείνει επίσης ολόκληρη και στην Εκκλησία σας. Θα ζήσουμε στο επίπεδο των καρδιών μας, θερμαίνοντας ο ένας τον άλλο αλλά και το λαό μας με την αμοιβαία αγάπη. Ενώ η δική μου καρδιά και οι καρδιές των πιστών μας πάντα θα μείνουν μαζί σας στις προσευχές και στην ενότητα της κοινής μας Αγίας και Οικουμενικής Εκκλησίας. Χριστός εν τω μέσω ημών!»

Ως ενθύμιο προσευχής ο Αγιώτατος Πατριάρχης προσέφερε στον Παναγιώτατο κ. Βαρθολομαίο μια μεγάλη εικόνα της Παναγίας Θεωδορόφσκαγια στολισμένη με πολύτιμους λίθους, υπενθυμίζοντας την ιστορία αυτής της εικόνας, τονίζοντας ότι την εικόνα της Παναγίας Θεωδορόφσκαγια έδωσε ευλογία στον πρώτο τσάρο της δυναστείας των Ρωμανών Μιχαήλ του Θεωδόρου η μητέρα του.

αυτή η συγκεκριμένη εικόνα καλλιτεχνήθηκε με δαπάνες του Μητροπολίτη Αγίας Πετρούπολεως και Λάντογκας Βλαδιμήρου.

Ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος απαντώντας στον χαιρετισμό ανέφερε το εξής:

«Αγιώτατε! Ιερώτατοι αδελφοί αρχιερείς, αγαπητοί πατέρες και αδελφοί, τέκνα εν Κυρίω ευλογημένα!

Ὅρθως ὁ προφητάναξ Δαυῖδ προανεφώνησεν ὅτι «παρά Κυρίου τά διαβήματα ἀνθρώπου κατευθύνεται» (Ψαλμός 36, 23). Τά διαβήματα ὅθεν τῆς ἡμετέρας Μετριότητος μετά καί τῆς τιμίας συνοδείας ἡμῶν κατηυθύνθησαν παρά Κυρίου καί ἰδοῦ ἤλθομεν ταπεινοί προσκυνηταί τῶν ἐν τῇ εὐλογημένῃ γῆ τῆς Ρωσσίας ἱερῶν θησαυρισμάτων.

Καί τανῦν εὐρισκόμεθα εἰς πόλιν ἁγίαν, τήν τοῦ Μεγάλου Πέτρου πόλιν, τήν ἁγίαν καί ἡρωϊκὴν ἐν ταύτῳ. Οὐδεὶς δικαιούται ἵνα ἀμνημονήσῃ τήν πανθαύμαστον ἀντίστασιν τοῦ λαοῦ τῆς πόλεως ταύτης ἐναντίον τῆς πανισχύρου καί καταστροφικῆς δυνάμεως τοῦ Ναζισμοῦ.

Φρικτὰ τις ὅταν εἰς παλαιὰ ἐπίκαιρα παρουσιάζεται, ὅσον τό δυνατόν, ὁ ἄπελπις ἀλλά καί πεισματικός ἀγών τῶν ἐντός τῆς πόλεως ἐναπομεινάντων κατὰ τήν πολιορκίαν τῶν ἐννεακοσίων ἡμερῶν. Ἀντιμέτωπισεν ἀναριθμήτους ἐφόδους, ἀνηλεεῖς βομβαρδισμούς, καταγισμούς σφυροκοπημάτων διά τηλεβόλων τελειοτάτου τύπου σκορπιζόντων τόν ὄλεθρον. Ἐμέτρησεν ἑκατόμβας θυμάτων, ἐν ἑκατομμύριον κατὰ τοὺς μετριοτέρους ὑπολογισμούς, ἔζησε λιμόν φοβερόν καί λοιμόν βροτολοιγόν, ἀλλ' ἔμεινεν ἀπαρασάλευτος, ὡς ὁ φρουρός ἐκεῖνος πύλης τινός τῆς Πομπηίας, ὅστις οὐδέ βῆμα ποδός ἀπέστη τῆς θέσεως αὐτοῦ καίτοι ἢ τά πάντα κατακαίουσα λάβα κατεκάλυπτεν αὐτόν.

Γέγονεν οὕτω μία πόλις σύμβολον ἡρωϊσμοῦ, ἐγκαρτερήσεως καί πίστεως εἰς τά ἰδανικά τῆς ἐλευθερίας.

Ἀπό τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς ὑπό τοῦ Μεγάλου Πέτρου ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1703ῳ ἤλλαξε τετράκις ὄνομα ἀκολουθοῦσα τὰς πολιτικές μεταβολάς, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀντήλλαξε τήν πατρῶαν εὐσέβειαν.

Δεῖγμα ἀψευδές ἢ εὐεργετικὴ παρουσία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κρονστάνδης. Ἡ μνήμη αὐτοῦ παραμένει ἐναργής, τά θαύματα συνεχίζονται καί αἱ πρεσβεῖαι αὐτοῦ πρὸς Κύριον σκέπεται τήν πόλιν ταύτην ἕως τοῦ νῦν καί ἕως οὗ ὁ Κύριος τῆς δόξης ἔλθῃ.

Πρόσχεος δέ καί εἰς συγκυρίαν ἀγαθὴν. Ἡ γέννησις τοῦ προμνησθέντος Μεγάλου Πέτρου τῇ 30ῇ

Μαΐου τοῦ ἔτους 1672 γέγονεν αἰτία ἵνα ἀνεγερθῆ νὰ εἰς τιμὴν τοῦ ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ ἑορταζομένου Ἁγίου, τοῦ Ὁμολογητοῦ καὶ Ὁσίου Ἰσαακίου.

Ἦν δὲ οὗτος ὁ Ἅγιος, Σῦρος μὲν τὴν καταγωγὴν ἀλλὰ τῆς Κωνσταντίνου πόλεως οἰκῆτωρ. Ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθεῖσα Μονὴ κατὰ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου, κειμένη ἔξω τῆς πύλης τοῦ Σατορνίνου τῶν τειχῶν τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἐν τῇ συνοικίᾳ τῶν Αὐρηλιανῶν τῇ ἐπὶ τοῦ ἐβδόμου λόφου, τοῦ καὶ Ξηρολόφου ἐπικαλουμένου, ὑπῆρξεν ἐπὶ αἰῶνας πολλοὺς κέντρον πνευματικόν ἐξάκουστον. Ἦν δὲ ὁ ὄσιος καὶ ὁμολογητὴς σθεναρὸς ἀντιπαραταχθεὶς πρόσωπον πρὸς πρόσωπον πρὸς τὸν ἀρειανίζοντα αὐτοκράτορα Οὐάλεντα.

Ἦλθομεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ἵνα προσκυνήσωμεν τὸν συμπολίτην ἡμῶν Ἅγιον, καθ' ὅτι οὐδ' ἴχνος τῆς Μονῆς αὐτοῦ σφύζεται, καὶ ἵνα ἀποθαυμάσωμεν τὸν εἰς τιμὴν αὐτοῦ μεγαλοπρεπῆ καὶ ὑπερμέγιστον Ναόν, ὃν ἡ εὐλάβεια τῶν προγόνων ὑμῶν ἀνήγειρε διὰ φιλοτίμου βεβαίως αὐτοκρατορικοῦ «ἀποκομβίου» καὶ ὅστις πολλὰς περιπετείας ὑπέστη, γενόμενος ἀκόμη καὶ ἀθεΐας μουσεῖον. Ἀλλὰ ζῆ Κύριος! Διέλυσεν ἐπινοίας ἀφρόνων τῶν διαλαλούντων διατόρως ὅτι «οὐκ ἔστι Θεός» ὡς κονιορτὸν ἀπὸ ἄλωνος θερινῆς (Δανιὴλ 2, 35).

Τυχάνει, ὅθεν, ὁ Ἅγιος Ἰσαάκιος εἷς κρῖκος ἰσχυρὸς ἐκ τῶν πενήκοντα χρυσῶν κρίκων δι' ὧν συνάπτονται ἀρρήτως αἱ δύο αὐλαῖαι, αἱ Ἐκκλησίαι τῆς Κωνσταντίνου Νέας Ρώμης καὶ τῆς Ρωσσίας εἰς σκηνὴν μίαν (πρβλ. Ἐξόδου 26, 6). Ἡ ἀδιάρρηκτος αὕτη ἐνότης ἐν τῇ πίστει, ἐν ταῖς παραδόσεσιν, ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ τάξει, ἀπαίτησίς ἐστι τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ὃπερ «εἰς ἐνότητα πάντας ἐκάλεσε», συγκροτοῦν ὅλον τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας. Αὕτη γάρ «κῆπός ἐστι κεκλεισμένος» (Ἄσμα Ἀσμάτων 4, 12). Ὁ φραγμὸς τοῦ ἱεροῦ τούτου κήπου οὐ καθαιρεθήσεται ποτέ, οὐ σῦς ἐκ δρυμοῦ λυμανθήσεται, οὐδέ μονιὸς ἄγριος κατανεμήσεται τοῦτον (πρβλ. Ψαλμ. 79, 14). Ἐκκλίνει παρεμβολὰς ἀλλοτρίων (Ἐβραίους 11, 34), ἡ δὲ μάνδρα αὐτοῦ λύκοις ἐστὶν ἀνεπίβατος.

Πολλὰ ἔχομεν εἰπεῖν διὰ τὴν πλουσιοπάροχον ξενίαν, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Μόσχας καὶ πάσης Ρωσσίας, ἡμῖν δὲ ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ κυρίου Κυρίλλου, διὰ τὰς ἐπιδαφιλεύσεις τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ἁγίας Πετροπόλεως καὶ Λαντόγκας κ. Βλαδιμήρου, διὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ εὐσεβοῦς καὶ εὐλογημένου λαοῦ ὅμως, ἵνα τοῦ προκατόχου τῆς ἡμετέρας Μετριότητος, τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου μνησθῶμεν, «τόν πῶλον περὶ τὴν νύσσαν κεντῶμεν ἵνα μὴ τοῦ λόγου παρατεινομένου, ἀηδῆς γένηται διὰ τὸν κόρον» (Λόγος εἰς τὸ Γενέθλιον τοῦ Σωτῆρος).

Εὐχαριστοῦμεν ἐκ μέσης καρδίας δι' ὅσα εἶδομεν, ἀκηκόαμεν καὶ ἠσθάνθημεν. Εὐλογοῦμεν ἀμφοῖν χεροῖν ὑμᾶς πάντας. Δεόμεθα πρὸς Κύριον ἵνα χαρίζεται ὑμῖν πᾶσι, ποιμέσι καὶ ποιμαιομένοις, ἄρχουσι καὶ ἀρχομένοις, ὑγιεῖαν ἀστεμφῆ ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς, δι' ὧν δοξάζεται τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομα τοῦ Οὐρανίου ἡμῶν Πατρὸς.

Μετά χειμῶνα βαρύν, τό ἕαρ ἦλθεν εἰς τήν Ρωσικήν γῆν, «ἕαρ φυσικόν, ἕαρ πνευματικόν, ἕαρ ψυχῶν», καθ' ἃ φησιν ὁ πρότριτα μνημονευθεὶς Ἅγιος Γρηγόριος (Λόγος εἰς τήν Καινὴν Κυριακὴν).

Μείνατε ἀπαρασάλευτοι ἐν τῇ ἀγίᾳ Ὁρθοδόξῳ πίστει. Ἐξαιτούμεθα τὰς ἐκτενεῖς προσευχὰς ὑμῶν διὰ τήν ἐν Κωνσταντινουπόλει πρωτόθρονον Ἐκκλησίαν τήν ἀπό αἰώνων δοκιμαζομένην καὶ ἐσταυρωμένην. Εὐχήθητε ἵνα μὴ ἐκλείψῃ πώποτε ὁ καμψάκης τοῦ ἐλαίου ἀπὸ τοῦ Φαναρίου τοῦ καὶ ὑμᾶς ποτε φωτίσαντος. Ἴνα μὴ γίνῃ λίνος τυφόμενος ἐλλείψει ἐλαίου (Ματθ. 5, 5). Πλήν, ἡ ἐλπίς ἡμῶν ὁ Πατήρ ἐστι, καταφυγὴ ἡμῶν ὁ Υἱός, σκέπη τό Πνεῦμα τό Ἅγιον.

Πιστεύομεν ὅτι οὐ παύσησθε εἰς τόν αἰῶνα προσευχόμενοι διὰ τήν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. Τοῦτο μόνον, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καὶ περιπόθητα, ζητοῦμεν. Τὰς προσευχὰς ὑμῶν. Σας ευχαριστοῦμε, ἀγαπητέ Ἀγιώτατε Πατριάρχα Μόσχας καὶ πασῶν των Ρωσιῶν κ. Κύριλλε γιὰ τὴν ἀγάπην σας πρὸς τὸ πρόσωπό μας καὶ ὅλην τὴ συνοδείαν μας. Σας ευγνωμονοῦμε γιὰ τὰ τρία αὐτὰ συλλείτουργα με τὰ ὁποῖα διατρανώσαμε τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ συνδέσμῳ εἰρήνης. Ἐπευλογοῦμε τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆς Μητέρας Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀφήναμε ἐδῶ ὅπως προαναφέρατε τὴν καρδίαν μας, με τὴν γῆν αὐτήν, με τὴν Ἐκκλησίαν αὐτήν, με τὸν λαὸν αὐτὴν καὶ με σας. Εἴθε ἡ ἐνότητα καὶ ἡ ἀδελφότητά μας νὰ εἶναι εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ γιὰ τὴν εἰρήνην τοῦ σύμπαντος κόσμου. Ὁ Χριστὸς ἐν μέσῳ ἡμῶν πάντα!»

Μία πηγή: <https://mospat.ru/gr/news/57164/>